

Meditacions: Diumenge sisè de Pasqua (Cicle C)

Reflexió per meditar el sisè Diumenge de Pasqua. Els temes proposats són: La inhabitació divina a l'ànima; l'Esperit Sant i la pau; amb el foc de l'Esperit Sant.

EL TEMPS de Pasqua arriba a poc a poc a la seva fi. Durant aquestes setmanes hem recordat algunes trobades de Crist ressuscitat amb els apòstols i les santes dones. S'acosten

ja l'Ascensió i la Pentecosta, i l'Església ens convida a preparar-nos interiorment per a aquestes dues solemnitats. A l'Evangelí llegim les paraules que, com a comiat, Jesús va pronunciar durant l'últim sopar: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell» (Jn 14, 23).

Jesús manifesta la immensitat de l'amor de Déu per nosaltres, revelant el misteri de la inhabitació divina a l'ànima: estem cridats a ser temple i morada de la Santíssima Trinitat. «¿A quin grau més gran de comunió amb Déu podria aspirar l'home? ¿Quina prova més gran que aquesta podria donar Déu de voler entrar en comunió amb l'home? Tota la història mil·lenària de la mística cristiana, tot i tenir expressions sublimes, només ens pot parlar imperfectament d'aquesta inefable presència de Déu en el més íntim de l'ànima»^[1].

Déu ens manifesta la seva proximitat. No es conforma amb ser al costat nostre: vol ser a dins, omplint amb la seva presència el nostre cor. «Déu és aquí, amb nosaltres, present, viu —va escriure sant Josep maria—: ens veu, ens escolta, ens dirigeix, i contempla les nostres accions més petites, les nostres intencions més amagades»^[2].
Recordar-ho sovint ens ajudarà a experimentar la seva presència, a ser fidels en les petites i grans coses que componen la nostra existència: «Tractant-lo d'aquesta manera, amb aquesta intimitat, arribaràs a ser un bon fill de Déu i un gran amic seu: al carrer, a la plaça, als teus negocis, a la teva professió, a la teva vida ordinària»^[3].

«US HE DIT tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit

Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre» (Jn 14, 25-26). L'Església neix del misteri pasqual de Crist, i és guiada i vivificada contínuament per l'Esperit Sant. En el seu caminar per la història, malgrat les fragilitats dels homes, mai no acaba l'assistència de la tercera persona de la Trinitat.

Possiblement, davant de la imminent partença de Jesús, els apòstols estarien preocupats. El contrast entre la magnitud de l'empresa confiada i les seves capacitats era gran. ¿Com complirien la missió de fer arribar la seva paraula per tot el món? Per això Jesús, després d'haver anunciat l'enviament de l'Esperit Sant, procura infondre serenitat en els seus deixebles: «Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu!» (Jn 14, 27).

Amb l'Esperit Sant Jesús els dona la pau. Una pau que és do de Déu i que per això va més enllà del que podem aconseguir només amb les nostres forces. Moltes vegades a la terra «només hi ha una aparença de pau, un equilibri de por, uns compromisos precaris»^[4]. En canvi, la pau que el Senyor ens regala és abans que res conseqüència de la caritat que el Paràclit vessa en els nostres cors (cf. *Rm* 5, 5). «La pau del Senyor segueix el camí de la mansuetud i de la creu: és fer-se càrrec dels altres. Crist, de fet, ha carregat sobre seu el nostre mal, el nostre pecat i la nostra mort. Ha carregat tot això amb ell. Així ens ha alliberat. Ell ha pagat per nosaltres. La seva pau no és fruit d'algun acord, sinó que neix del do de si mateix»^[5].

L'ACCIÓ del Paràclit en els primers temps de l'Església queda palesa al Concili de Jerusalem. «L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que...» (Ac 15, 28). Els apòstols i els preveres s'havien reunit per resoldre una controvèrsia relacionada amb la manera d'evangelitzar tota la gent, també els cristians no provinents del judaisme. Més enllà del problema concret, el text sagrat posa de manifest l'entusiasme amb què la primitiva Església difonia la fe, secundant la inspiració del Paràclit.

Aquest impuls missioner, renovat contínuament, apareix al llarg de tota la història de l'Església. I és un motiu d'esperança en la tasca d'evangelització on nosaltres també estem immersos. «L'Esperit acompanya l'Església en el llarg camí que s'estén entre la primera i la segona vinguda de Crist: “Me'n vaig, però tornaré” (Jn 14, 28), va dir Jesús als apòstols. Entre “l'anada” i “la

tornada” de Crist hi ha el temps de l'Església, que és el seu Cos; hi ha els dos mil anys transcorreguts fins ara. Temps de l'Església, temps de l'Esperit Sant: ell és el Mestre que forma els deixebles i els fa enamorar-se de Jesús, els educa perquè escoltin la seva paraula, perquè contemplin el seu rostre»^[6].

Durant els seus primers anys de sacerdocí, sant Josepmaria tenia al seu breviari unes estampes que feia servir per assenyalar les pàgines. Un dia li va semblar que s'hi estava aferrant i les va substituir per uns papers, on més tard va escriure: *Ure igne Sancti Spiritus!*, crema amb el foc de l'Esperit Sant! «Els he fet servir durant molts anys —recordava—, i cada vegada que els llegia, era com dir-li a l'Esperit Sant: encén-me!, fes-me una brasa!»^[7]. Amb aquests mateixos desitjos ens podem preparar, perseverant en oració amb Maria (cf. Ac 1, 14), per rebre

l'Esperit Sant en els nostres cors.
Així, encesos en el nostre amor a Déu
i als altres, sabrem transmetre
l'escalf diví a totes les persones, com
van fer els apòstols.

[1] Sant Joan Pau II, Homilia, 5-V-1986.

[2] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 658.

[3] Sant Josepmaria, Notes preses en
una tertúlia, 17-XI-1972.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 73.

[5] Francesc, Audiència, 13-IV-2022.

[6] Benet XVI, Homilia, 13-V-2007.

[7] Salvador Bernal, *Josemaría Escrivá
de Balaguer*, Rialp, 1980, p. 337.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-diumenge-sise-de-pasqua-
cicle-c/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-diumenge-sise-de-pasqua-cicle-c/) (02/04/2026)